

kao beskorisne već kao opasne pripadnike države; i konačno – osuda jednog vida umetnosti, napisana u jednom Platonovom delu, ne može da zaseni sve pohvale drugih formi umetnosti iz njegovih drugih dela. Šeling uviđa da je oštra Platonova kritika zapravo ciljala na nešto drugo: na mimetičku umetnost i poetski realizam, te da je zapravo pre reč o slutnji kasnijeg pravca poezije i umetnosti uopšte. U tom kontekstu on tvrdi da je Platon osuđivao mimetičku i naturalističku umetnost svog vremena, a da na primer, hrišćansku umetnost, čiji je karakter beskonačnost, sigurno „ne bi osuđivao da ju je upoznao“. Sa druge strane, Šeling navodi Aristotela kao ključnu figuru i prekretnicu, koja označava raskid filozofije sa svim mitološkim, a posredno i poetskim elementima.

Za Aristotela je „pesništvo više filozofska i ozbiljnija stvar nego li istoriografija, jer pesništvo prikazuje više ono što je opšte, a istoriografija ono što je pojedinačno“ – odnosno, istoričar govori o onome što se istinski dogodilo, a drugi – pesnik – o onome što se moglo dogoditi“. Pesništvo ne mora biti u koliziji sa znanjem, pa ni sa naukom, pa se u tom smislu Platon i Aristotel zaista misaono razilaze, jer Aristotel, na primer, u "Nikomahovoj etici" tvrdi da „izraz nauka primenjujemo u dva značenja: u umetnosti naučnost pripisujemo onima koji su u sprovođenju svoje umetnosti dostigli najviši stepen preciznosti, tj. majstorstva. Tako Fidiiju nazivamo naučnikom u oblasti skulpture u kamenu, Polikleto naučnikom za tucane statue, a pri tom izrazom nauka nećemo da označimo ništa drugo do savršeno majstorstvo u dotičnoj umetnosti.

Platon na određenim mestima uvažava pesnike – na primer, u "Fedonu", navodeći da se Sokrat „u tamnici bavi pesništvom“, on zapisuje Sokratove reči: „razabrao sam da pesnik, ako hoće da bude istinski pesnik, mora pevati priče, a ne istinske događaje; a kako sâm nisam bio sposoban da izmislim priču, metnuo sam u oblik pesme ono što mi je bilo poznato, a to su basne Ezopove, na koje sam se najpre namerio“, takođe - Menon citira pesnika u jednom dijalogu sa Sokratom, da bi osnažio sopstveni argument budući da pesnici uživaju poseban ugled u to doba: „vrlina izgleda da se prema rečima pesnika sastoji u „uživanju u lepom i u moći“, Ja, dakle, tvrdim da je vrlina ovo: želeti lepše stvari i biti u stanju steći ih“, i – na kraju - Platon u dijalogu "Kritija" navodi kako je Solon nameravao da ispita priču o tome kako barbari nose helenska imena upravo „u svojoj poeziji“.

Najbolji primer za tezu da je Platon ipak cenio umetnost – onu koja se ne bavi mimezismom čulnih predmeta, je deo u „Odbrani Sokratovoj“, kada Platon navodi da Sokrat smatra da bi „hteo i više puta da umre“, ako bi to značilo da će ponovo sastati „s Orfejem, i Musejem, i Hesiodom, i Homerom“.